

BINNENste BUITEN

kwartaalblad van Stichting Onze Weg
Postbus 30341, 6803 AH Arnhem
www.onzeweg.nl
jaargang 19, nr 3

onze weg ↑

MONUMENTEN LANGS DE WEG

door Ine Wildschut

Als je door Nederland rijdt dan zie je ze regelmatig. Monumenten langs de weg. Een bos bloemen, een kruis of een ander gedenkteken. Meestal als een herinnering aan een geliefd iemand die op die plek verongelukt is. Een plek waar nabestaanden hun herinneringen vasthouden aan wie ze op die plek verloren hebben. Maar een monument kan ook een positieve betekenis hebben. Je ziet ook wel, misschien in het buitenland meer dan in ons land, gedenktekens om een gewonnen veldslag in herinnering te houden. Ook in de Bijbel lees je er vaak over.

Toen ik enige tijd geleden mijn getuigenis mocht geven, heb ik bij de voorbereiding daarvan vaak gedacht aan de volgende tekst: *Herinnert u zich hoe de Heer u veertig jaar lang door de woestijn leidde?? Vergeet nooit dat de Heer, uw God, u kracht geeft om rijk te worden. (Deut.8:2, 18).* Dan dacht ik na over Gods reis met het volk Israël en ik ontdekte dat er heel veel plaatsen zijn in de bijbel waar mensen, nadat ze God ontmoet hadden, een teken oprichtten. Ze bouwden een altaar, richtten een steen op, gaven die plaats een bijzondere naam. Zo gaf God ook opdracht aan zijn volk om zijn woord te bewaren in hun hart, het te binden op hun voorhoofd en hun hand en het

te schrijven op hun deurpost om er telkens maar weer aan herinnerd te worden. Ook geeft God zelf soms zo'n gedenkteken, denk maar aan de regenboog. En mensen doen dat nog steeds. Ze maken fotoboeken, ze geven elkaar een ring, ze plaatsen een vlag op een bergtop die ze beklommen hebben, etc. In mijn leven heeft God ook zulke gedenkwaardige plaatsen gegeven. Ik wil daar iets van vertellen. Maar vooraf iets over mijn eigen leven. (De oplettende lezer zal opmerken, dat een deel van mijn verhaal in een ander verband al eens in *BinnensteBuiten* heeft gestaan, maar voor de volledigheid vertel ik sommige dingen toch nog maar een keer.)

Luisteren naar God

Van de redactie

Nog enkele weken en dan is er weer de jaarlijkse Ontmoetingsdag van de Stichting Onze Weg.

Ik vind het elk jaar weer geweldig fijn om daar naartoe te gaan. Het is altijd weer leuk om oude bekenden te ontmoeten, maar ook om weer nieuwe contacten te leggen. Dit jaar is het thema: Luisteren naar God. Wat kunnen we verwachten?

De ontmoetingsdagwerkgroep zegt daarover:

In de bijbel ontmoeten we een God die ons, zijn kinderen, voortdurend oproept naar Hem te luisteren. Ook Jezus gaat er van uit dat de schapen Zijn stem kennen, naar Hem luisteren en Hem volgen (Joh. 10: 4). Waarom? Omdat Hij van ons houdt en een hartsrelatie met ons wil

waarin er sprake is van een echte communicatie.

Maar als we eerlijk zijn is dat niet altijd even vanzelfsprekend of gemakkelijk. Er zijn zoveel geluiden in en rondom ons die de stem van God bijna uitwissen of onhoorbaar maken!

Hoe kunnen we meer toegewijd zijn aan de discipline van het luisteren naar God met ons hele wezen en meer verbonden zijn met Degene die zoveel verschillende manieren gebruikt om tot ons te spreken? Hoe kunnen we leven vanuit dat stille centrum in ons hart waar God vrij is om te laten horen: "Dit is de weg die je moet volgen" (Jesaja 30:21)

Het antwoord heeft niets te maken met het aanleren van technieken of met een drie stappenplan-met-gegarandeerd-succes. Maar met wat dan wel?

door Ine Wildschut

Jetteke Noordzij zal in haar toespraak op deze vragen ingaan en ons helpen meer inzicht te krijgen in dit aspect van ons christen-zijn, dat zo belangrijk is voor onze persoonlijke groei naar heilheid in Christus.

Ik kijk ernaar uit en hoop veel van de BinnensteBuiten lezers op 11 november in Amersfoort te ontmoeten!

Inhoud

- 1 Monumenten langs de weg
- 6 De volmaakte liefde
- 8 Back to Brokeback mountain?
- 9 Behoed uw hart...
- 11 De heilzame werking van Gods geboden
- 14 We hebben terrein te winnen
- 16 Gedachtenspinzel

REDACTIE: J.W. Berkhof, G.W. Berkhof-te Hennepe, R. Siebesma, I. Wildschut

VORMGEVING: I. Wildschut

CORRECTIE: A. van de Sluis

BESTUUR STICHTING ONZE WEG: J. Karreman, H. Sol-Lühoff, J. van de Sluis,

COMITÉ VAN AANBEVELING: Mr. P. Coumou (Zeist, oud-voorzitter Vereniging "Tot Heil des Volks"), Peter Helms (Canada, voormalig leider Jeugd met een Odracht Amsterdam), J.J. Frinsel sr.

(Montfoort, voorm. directeur Vereniging "Tot Heil des Volks"), Ds. J.H. Velema (Nunspeet, Chr. Geref. emeritus predikant), Dr. K. Zuidema (Wezep, voorheen huisarts), ds. J. Eschbach (Amersfoort, predikant-directeur Stichting Evangelisch Werkverband), H. Binnendijk (Rijnsburg, oud-programmamaker E.O.), Prof.dr. Willem J. Ouweneel (Huis ter Heide, hoogleraar theologie en wijsbegeerte).

AUTEURSRECHTBEPALING: © 1992-2004 Stichting Onze Weg

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de redactie worden gebruikt, geciteerd of overgenomen. Ook voor het overnemen van informatie, citaten en/of (delen van) artikelen dient onder alle omstandigheden schriftelijk toestemming te worden gevraagd en verkregen van de redactie.

REACTIES EN ADRESWIJZIGINGEN:

Stichting Onze Weg,

Per post :Postbus 30341, 6803 AH Arnhem,

Internet :www.onzeweg.nl

E-mail :info@onzeweg.nl

Fax :084-7193955

GIFTEN: Postbank nr. 1714156 t.g.v. Kwartaalblad Stichting Onze Weg, Arnhem

Levensverhaal

Ik ben opgegroeid in een groot gezin, zevende in de rij van negen kinderen. Ook al waren de omstandigheden niet altijd gemakkelijk, elk kind is welkom geweest. Mijn ouders hebben hun leven lang hard gewerkt en alle kinderen mochten doorleren om een goede plaats in de maatschappij te kunnen verwerven. Dat was een belangrijk doel voor hen, het belangrijkste wat zij hun kinderen konden meegeven.

Verder waren ze op een bepaalde manier ook echt zorgzaam. In wat voor situatie we ook verzeild geraakt waren, we konden altijd bij hen aankloppen, de deur was nooit dicht voor de kinderen. Ook voor anderen stond de deur wijd open, vrienden mochten altijd meekomen, ze konden altijd meeeten, etc.

Als je mij een paar jaar geleden gevraagd zou hebben uit wat voor nest ik kom, dan zou ik alleen met positieve dingen gekomen zijn. Ik zou ook verteld hebben dat ik een prima leven had, een goede baan, een eigen huis en auto, God die voor me zorgt, veel kennissen en enkele vrienden..... Nou ja, ik was wel alleen, dat vond ik niet echt fijn.

Dit was het beeld dat ik aan anderen liet zien en waar ik zelf ook in geloofde, hoewel er waren momenten dat ik mij heel goed realiseerde dat dat de buitenkant was, wat er diep binnen in mij leefde, dat liet ik niet aan anderen zien en daar wilde ik zelf ook maar zo weinig mogelijk mee bezig zijn. Ondertussen voelde ik mezelf een witgepleisterd graf: vanbuiten mooi, maar vanbinnen vol ongerechtigheid. Zo leefde ik voort totdat ik ongeveer 10 jaar geleden overspannen raakte. Ik werd depressief en kwam bij de psychiater terecht. Ik had altijd geleerd om flink te zijn, niet te zeuren, maar door te zetten en dat wilde ik nu ook.

Ik nam me voor om weer snel beter te worden en ik wilde daar alles voor doen wat in mijn vermogen lag. Ik wist dat ik moest gaan praten, wat ik heel moeilijk vond. Ik wilde over alles praten, behalve over één ding!!

Ik had lesbische gevoelens en een probleem om als alleenstaande om te gaan met seksualiteit. Dit was een groot geheim in mijn leven, ik kon en wilde er niet over praten; het hield mij gevangen. Ik had muren van zelfbescherming om mij heen opgetrokken, maar daarmee had ik mijzelf ook opgesloten binnen die muren en was er geen echt contact met anderen meer mogelijk.

Ik had mijzelf afgewezen als vrouw, ik wilde geen vrouw zijn

Hoewel mijn ouders zorgzaam waren en alles deden wat in hun vermogen lag om de kinderen het goede te geven, toch waren zij beiden niet in staat om mij emotioneel te geven wat ik als kind nodig had. Ik trok me in mezelf terug en kwam ook niet echt in contact met leeftijdsgenoten. Mijn leven was daarvoor leeg en eenzaam. Op de lagere en middelbare school had ik nooit vrienden of vriendinnen. En ik geloofde dat niemand enig belang aan mij hechtte. Na mijn bekering sloot ik mij aan bij een behoudende geloofsgemeenschap, waarin de vrouw niet echt een plaats had en omdat ik toch al weinig gevoel van eigenwaarde had, raakte ik steeds meer vervreemd van mijzelf en van mijn vrouw-zijn. De boodschap zoals

die op mij overkwam was: het is niet goed om vrouw te zijn.

Ook mijn negatieve gevoelens ten opzichte van mannen werden almaar sterker, ik ging hen steeds meer minachten. Wat hij kon, kon ik zelf ook, zo niet beter. Ik wilde niet afhankelijk van hem zijn, niet op hem vertrouwen. Ik vervreemde steeds meer van het goede vrouwelijke dat God in mij gelegd had. Ik ging mij wapenen met wat Leanne Payne 'valse mannelijkheid' noemt en ik was niet meer in staat om het goede wat het andere geslacht te bieden heeft te zien, laat staan te ontvangen.

Ik was niet in staat om anderen echt lief te hebben op een manier zoals God dat wil. Ik was op zoek naar de liefde van mijn moeder, die ik als kind gemist had, en mijn verlangen naar liefde richtte zich op andere vrouwen. Ik wilde niet meer gekwetst worden door mannen en keerde me daardoor steeds meer van hen af. Mijn verlangen naar liefde werd een homoseksueel verlangen. Het was mijn reactie op de verwondingen die ik in mijn leven had opgelopen.

Ik ging meer en meer een invulling geven aan de leegte in mijn leven, die niet in overeenstemming was met Gods bedoeling voor mij. Ik had seksuele fantasieën, soms speelden mannen daarbij een rol, maar dat was altijd op een gewelddadige, overweldigende manier. Steeds meer richtte ik mijn gedachten daarbij op vrouwen, wat mij veel meer een gevoel van veiligheid en tederheid gaf. Geregeld was ik 's avonds laat aan het zappen op TV of surfen op internet.

Elke keer leidde dat tot geweldig veel schaamte en schuldgevoel en weer belijden van de zonden en weer het voornemen om het nooit meer te doen, om vervolgens weer in de fout te gaan

Met God op weg

Dit is in kort bestek ruim 50 jaar van mijn levensgeschiedenis. Maar in de jaren die daarna kwamen heeft God opmerkelijke dingen in mijn leven gedaan. Tijdens mijn levensreis met God vanuit Egypte naar het Beloofde Land heb ik op bijzondere plaatsen altaren gebouwd, stenen opgericht... Enkele van die plaatsen wil ik met jullie bezoeken.

Een altaar bouwen

Op een avond in december 2000 had ik met enkele collega's gebeden. Er was echt heel indringend gebeden dat God met zijn Geest zou komen in levens van mensen en dat Hij mensen zou gaan veranderen. Toen ik daarna in mijn auto naar huis reed, was ik mij heel bewust van het appèl dat God op dat moment op mij deed. Ik wist dat ik in de toekomst niet met die collega's kon blijven bidden als ik niet bereid was om God toegang te geven tot de diepten van mijn hart en Hem toe te staan zijn veranderend werk in mijn leven te doen. En ik heb JA gezegd. Ik vergelijk dat met een altaar, waar ik mijzelf opnieuw heb overgegeven aan God. Het is een plek waar ik vaak moet terugkeren. Om twee redenen: om te zien wat God al tot stand gebracht heeft in mijn leven sinds die avond en om steeds opnieuw weer bereid te zijn om God verder te laten gaan met zijn werk.

Een steen oprichten

Een van de eerste issues in mijn leven waarin God mij wilde veranderen was mijn vrouw-zijn. Ik had mijzelf afgevoelen als vrouw, ik wilde geen vrouw zijn! Ik was geen man en wilde dat ook niet zijn, maar wat bleef er dan nog over?? Mijn houding was masculien, mijn uiterlijk verwaarloosde ik, een confrontatie met mezelf vermeed ik. Ik

had thuis alleen spiegels waarin ik mijn hoofd kon zien en als ik in een hotel of zo was, waar de spiegel groter was, dan wilde ik mezelf niet zien. Ik werd uitgedaagd om een grote spiegel te kopen en heel bewust naar mezelf te kijken. Om samen met de Heer Jezus voor die spiegel te staan en naar mezelf te kijken. Ik heb dat gedaan en ik heb zijn woorden over mij gehoord: "Je bent mijn dochter, ik heb jou als vrouw gewild! Je bent prachtig, Ik ben trots op je!" De spiegel hangt nog steeds in mijn slaapkamer. Als een opgerichte steen! Ik kom er heel vaak terug. Het is de plaats waar ik geleerd heb om het goede dat God mij in mijn vrouw-zijn gegeven heeft, te zegenen. Het is de plaats waar ik zelf getuige kon zijn van het werk van God in mijn leven. Innerlijke veranderingen werden

Ik heb JA gezegd

daar uiterlijk zichtbaar. Soms hielp het om in geloof uiterlijk te veranderen (bv. door voor het eerst sinds jaren weer een rok te dragen) en daardoor innerlijk bevestigd te worden in mijn vrouw-zijn.

Als een zegel . .

In diezelfde periode kocht ik een pyjama met de tekst: *Wij kijken naar een vrouw, die speelt met haar identiteit, het is een zaak van totale vrijheid, geen angst, geen grenzen.* Zoals de Joden een band om hun voorhoofd en arm moesten dragen om zich het woord van God te blijven herinneren, zo heb ik jarenlang vrijwel elke nacht in deze pyjama geslapen. Al die jaren was het een zegel op mijn hart, al die jaren was het Gods belofte over wie ik werkelijk ben.

Een klein zaadje

Enkele jaren geleden was ik bij een kleine bijeenkomst waar ook Andy Comisky, de oprichter van Living Waters, aanwezig was. Hij vertelde iets over zijn werk en beantwoordde vragen van aanwezigen. Hij deed daar een, voor mij, opmerkelijke uitspraak, die in de volgende bewoordingen in mijn herinnering is gebleven: *God heeft de mens geschapen naar zijn beeld en Hij wil dat wij veranderen en steeds meer op dat beeld gaan lijken. Dat beeld van God, waarnaar wij geschapen zijn, is heteroseksueel. Meer op Hem gaan lijken betekent impliciet groeien naar heteroseksualiteit.* Op die plek heb ik een klein piketpaaltje geslagen. Intuïtief wist ik dat dit belangrijk was. Ik kon het niet echt vatten, ik kon het nog niet daadwerkelijk geloven, maar diep in mijn hart wist ik dat het Gods waarheid was over mijn leven. Ook dit is een plek waar ik steeds weer terug moet komen om die waarheid vast te houden en daarin te groeien. In het begin zag ik niets, maar er was wel een zaadje gezaaid. Op een gegeven moment kwam er een klein plantje, een paar blaadjes... en langzamerhand ga ik vruchten zien in mijn eigen leven.

Gewijde palen omhakken

Ik heb ervaren dat ik op verschillende plaatsen zo'n gedenkteken mocht oprichten, maar ik heb ook moeten leren dat je soms moet afbreken voordat God verder kan bouwen. Gideon is zo'n voorbeeld uit de bijbel die het altaar van Baal omver moest halen en de gewijde paal moest omhakken voordat het altaar van de Heer weer kon worden opgebouwd en het volk de overwinning kon behalen. Vele jaren lang was ik bevriend met een vrouw, zij was altijd mijn beste vriendin. Kort na mijn bekering, ruim 30 jaar geleden, leerde ik haar kennen. Dat was iets

bijzonders voor mij, eigenlijk was zij de eerste persoon die echt in mijn leven binnenkwam. Zij betekende veel voor mij. Ik genoot ervan haar kinderen te zien opgroeien, was in haar gezin 'kind aan huis'. Toen ik 50 jaar werd kreeg ik van haar, haar man en kinderen een mooie gouden ring. Voor mij was dat een symbool van onze jarenlange vriendschap. Maar wat ik niet in de gaten had was, dat ik haar op een voetstuk had geplaatst. Ik had haar nodig om mij goed te voelen, ik wilde van haar horen wie ik was, in plaats van dat ik daarmee naar God toe ging. De bijbel noemt dat afgoderij. Toen er een breuk kwam in onze relatie, was ik volslagen wanhopig. Eerst probeerde ik haar koste wat kost vast te houden, later probeerde ik los te laten en haar aan God over te geven, maar dat was een jarenlange strijd. Op een avond werd er voor mij gebeden dat de banden waarmee ik nog aan haar verbonden was, zouden worden door gesneden. De volgende ochtend, toen ik wakker werd, was het eerste wat ik van God hoorde: "Je moet je ring afdoen." Ik heb dat gedaan. Ik heb de ring in een doosje gelegd in de hoop dat ik hem weer zou kunnen dragen als de relatie hersteld zou zijn. Enkele dagen daarna heb ik een andere ring gekocht: een teken van mijn verbond met God!

Onlangs liet God mij zien, dat ik nog verder moest gaan in het loslaten van deze vrouw, die mij zo dierbaar was. Het was niet meer genoeg om de ring af te doen, het was tijd om de ring terug te geven. Een gewijde paal moest worden omgehakt, maar een altaar voor God mocht ervoor in de plaats komen! Daardoor komt er ook in mijn leven meer ruimte voor God en kan Hij overwinningen geven, zoals hij ook bij Gideon deed. (Richt. 6-8).

Een plaats van verzoening

Enige tijd geleden ben ik opnieuw op zo'n plek gekomen waar God zich op een bijzondere manier aan mij kenbaar gemaakt heeft. Dat was tijdens een leiderstraining van Living Waters. Op een ochtend was er een lezing over het ware vrouwelijke, waarin ook gesproken werd over vrouwenhaat, en God liet mij als in een film zien hoe mannen tegenover mij gezondigd hadden. Er waren mannen die zonden beleden die mannen tegenover vrouwen begaan en God hielp mij om te vergeven op een veel diepere manier dan ik ooit daarvoor gedaan had. Ik werd daarbij ook geholpen door wat er die middag op het programma stond. Er waren

"Je bent mijn dochter, ik heb jou als vrouw gewild! Je bent prachtig, Ik ben trots op je!"

vrouwen die zonden beleden die vrouwen tegenover mannen begaan en ik kon belijden dat ik mannen veracht had en ze niet geëerd had om het goede wat God in hen ook aan mij wilde geven. Vervolgens werden mannen en vrouwen uitgenodigd om naar voren te komen, mannen aan de ene kant van het podium, vrouwen aan de andere kant, het kruis in het midden. Er werd gevraagd om als vrouwen de mannen een zegenbede toe te zingen. Ik vond dat zo moeilijk, maar God had mijn hart bereid gemaakt om het te willen doen. Huilend heb ik het gedaan. Daarna heb ik van enkele mannen een zegen ontvangen voor het goede wat

ik hen als vrouw te bieden heb en ik heb enkele mannen mogen zegenen om het goede wat zij mij te bieden hebben. Ik ben ervan overtuigd dat dit het moment geweest is waarop God heel diep vanbinnen wonden genezen heeft, waardoor ik ook genezing kan ontvangen met betrekking tot mijn homoseksuele gevoelens. Ik ben er nog lang niet, God is nog lang niet klaar met zijn werk in mij, maar dit is wel een fantastisch begin.

Mijn levensreis met God vertoont veel overeenkomsten met de reis van het volk Israël door de woestijn. Er zijn dagen dat ik met God feest kan vieren in de woestijn, dat ik blij en dankbaar ben. Maar er zijn ook dagen dat ik moedeloos ben, dat ik mij eenzaam en van God verlaten voel, dat ik me weer terug zou willen trekken achter dikke muren van zelfbescherming, dat ik terugval en denk dat alle veranderingen in mijn leven maar ingebeeld waren en er nooit werkelijk iets verandert.... Maar dan mag ik terug gaan naar al die plaatsen waar ik samen met God geweest ben en opnieuw herinnerd worden aan Wie Hij is!

Het finale antwoord op de homotheologie?

De Zuid-Afrikaan Dr. Peet Botha promoveerde op een onderzoek naar homoseksualiteit in Paulus' dagen en wat er in Israël en de landen daaromheen bekend was over homoseksualiteit.

Benieuwd naar wat dat ons vandaag te zeggen heeft? Kom dan naar de studiedag op 30 september in Groenekan. Meer informatie op www.different.nl

De volmaakte liefde drijft de vrees uit

door Alychet van der Hoening

“En toen kende de vrouw het kwade. Het was plotseling binnen in haar. Het bracht haar hart aan het bonzen en gaf haar een vreemd gevoel van onrust en angst. Zij begreep dat de slang haar bedrogen had. Ze liep de hof in, maar het kwade ging mee. De vogels zwegen waar zij kwam. De dieren liepen haar schuw uit de weg. De vrouw was alleen met haar zonde en haar angst.

Ze liep naar Adam en vertelde hem wat er gebeurd was. Maar zij vertelde hem niet, hoe ongelukkig zij zich voelde en hoe bang. Zij bedroog haar man, zoals zij zelf bedrogen was. Zij vertelde wat de slang gezegd had en toonde de vruchten, die zij had geplukt. En zij drong aan dat ook hij ervan zou eten. Toen liet ook Adam zich verleiden. De vrouw, die God hem als een hulp gegeven had, die werd zijn verderf. Adam at. Toen kwam de zonde ook in zijn hart. En de angst, die de blijdschap verjaagt.”¹

Geen mythe, maar droeve realiteit. Daar waar voorheen de geborgenheid en de acceptatie van Gods liefde was, heerste nu de angst. Angst was het directe gevolg van die eerste zonde. En als zodanig is het nog steeds in de mens aanwezig. De psychologie erkent het als het menselijk streven naar acceptatie en geborgenheid. Iets wat door Gods afwezigheid niet meer als vanzelf aanwezig is. En zelfs als God weer aanwezig is in ons leven door het geloof in Jezus, kan angst helaas nog steeds een droeve realiteit zijn

Interpretatie

Wat is angst eigenlijk? Het woordenboek zegt: "Angst is een gevoel van beklemming, vrees, onveiligheid of onzekerheid." Angst is een gevoel en als zodanig een reactie op een gebeurtenis. Nu moeten we ons goed realiseren dat het niet de gebeurtenis op zichzelf is die de angst veroorzaakt. Het ene kind wordt angstig als het bijvoorbeeld de hoge golven ziet, terwijl het andere kind er met groot enthousiasme induikt. Het is niet de gebeurtenis op zichzelf, maar de interpretatie daarvan die de angst kan veroorzaken: Stel ik ben 's

avonds alleen thuis. Het is donker en stil. Plotseling hoor ik een geluid op de trap. Nu hangt het af van mijn interpretatie van dat geluid of ik angstig word of niet. Als ik denk: een indringer!, zal ik vast bang worden. Als ik daarentegen denk: 't zal mijn echtgenoot zijn, dan blijft de angst uit. Als angst alleen maar een gevolg van ons denken is, is het dan niet meer dan een luchtbel die uit elkaar spat als je anders denkt? Nee, het is geen luchtbel. Je zou angst kunnen vergelijken met een alarminstallatie. Het alarm gaat af als er onraad gesignaleerd wordt. En het is de bedoeling dat er dan adequaat wordt gereageerd. In die zin is angst een goed ding. We leven immers in een wereld waar gevaar reëel aanwezig kan zijn?

Tot zover zijn er nog geen problemen. Het probleem begint pas als de alarminstallatie af gaat als er geen onraad is, of als het bij onraad juist niet functioneert. Er zijn mensen die van tijd tot tijd angstig zijn, terwijl daar geen reële aanwijzing voor te vinden is. Zo kan je tijdens een feestje een gevoel van angst (of onzekerheid) bekruipen. Waarom? Er is niemand die het op je leven gemunt heeft.

Maar het tegenovergestelde bestaat ook: een soldaat kan zo murw zijn dat hij geen angst meer voelt als de kogels om zijn oren vliegen

Niet aanwijsbaar

Ik wil me in dit artikel beperken tot die eerste groep, zij die angstig zijn zonder een direct aanwijsbare reden. Voor het gemak noem ik dit een 'onrealistische angst'. Daarbij aangetekend dat niet de angst op zichzelf het probleem is, maar het denken dat er aan vooraf is gegaan. Wat zijn nu de psychische voorwaarden, die een gevoel van angst veroorzaken? Anders gezegd hoe denkt iemand die last heeft van onrealistische angst? Het kernwoord in dit denken is 'afwijzing'. Als aan de basis van ons denken een ervaring van afwijzing ligt, zal de wereld van daaruit geïnterpreteerd worden. Of dit een werkelijke afwijzing (of afwijzingen), of een vermeende afwijzing is, doet niet ter zake. Het gaat er om hoe de situatie beleefd is, want zo heeft het invloed op ons gehad. De wereld wordt bekeken door een bril van afwijzing. Ze vinden me vast niet goed genoeg, ik hoor er niet bij, ik ben anders dan zij. Het ligt voor de hand dat dit een gevoel geeft van onzekerheid (NB volgens de definitie is dit angst!). In gedachten ben je immers een object van spot en minachting. Zo gaan onrealistische angst en minderwaardigheidsgevoelens hand in hand. Daar waar het minderwaardigheidsgevoel opspeelt doet zich ook een (vaag) gevoel van angst voor. Overigens werkt ook

In de aanloop naar het 25-jarig jubileum van Stichting Onze weg in 2007 en het feit dat we dan aan de 20e jaargang van BinnensteBuiten toe zijn, willen we enkele waardevolle artikelen uit de eerste jaargangen herplaatsen. Deze keer twee artikelen van A. van der Hoening. De artikelen zijn verschenen in jaargang 6, nummer 1 en 3.

het woord minderwaardigheidsgevoel versluisend. Het is het negatief denken over jezelf dat je een minderwaardigheidsgevoel geeft.

Mensen met een laag zelfbeeld ervaren de wereld om zich heen als een bedreiging; hoe lager het zelfbeeld, hoe groter de gevoelens van bedreiging. Voor hen is dit heel reëel, terwijl het voor anderen die deze 'bril van afwijzing' niet op hebben, allemaal maar hersenschimmen en 'moeilijkdoenerij' is. Laat het duidelijk zijn dat deze onrustgevoelens verre van plezierig zijn! Zij worden beleefd als een wirwar van gevoelens, waar kop nog staart aan lijken te zitten. Het stilstaan bij jezelf leidt dan vaak tot een spiraalduik naar beneden. Vluchten lijkt de enige mogelijkheid.

Afweren

Er zijn een aantal manieren waarop je angst kunt afweren. De psychologie noemt het afweermechanismen. Ik noem er vier:

1. Rationalisaties. Dit is het omzetten van de angst in rationele (reële) vrees. Zo kan een overbezorgde moeder haar ongerustheid goedpraten door te 'rationaliseren' dat er tegenwoordig zoveel akelige dingen gebeuren. Zij ziet dan niet haar eigen onrealistische angst, maar wijst met de vinger naar iets of iemand anders. Daarmee wordt de verantwoordelijkheid van de eigen reactie bij de ander gelegd.

2. Ontkenning. Om te ontkomen aan de angstgevoelens kun je ze ook gewoon ontkennen of negeren. Dit kan zowel een bewust als een onbewust proces zijn. Als het onbewust is, dan zullen alleen de lichamelijke symptomen van de angst beleefd worden, zoals zweten, geen eetlust, buikkrampen, spierspanning, etc. Is het een bewust proces, dan kun je de situatie onder controle houden. Een nadeel is wel dat het enorm veel energie kost en dat de

noodzaak tot verandering niet meer van belang lijkt te zijn. Je bent immers de zaak meester!

3. Narcotiseren (verdoven). Dit kan heel bewust gedaan worden d.m.v. alcohol of verdovende middelen, maar het kan ook onbewust opgaan in allerlei sociale bezigheden om maar niet alleen te zijn, bijv.: je storten op je werk. Dit laatste is te herkennen door het dwangmatige karakter ervan (een onbehaaglijk gevoel op vrije dagen). Of een buitensporige behoefte aan slaap, terwijl de slaap de vermoeidheid niet wegneemt.

4. Vermijden. Een radicale 'oplossing': gewoon situaties, gedachten en gevoelens die angst veroorzaken uit de weg gaan. Ook dit kan zowel bewust als

Jezus, die ons ontwortelde hart terugbrengt in de geborgenheid en acceptatie van Gods liefde

onbewust. Onbewust is het bij voorbeeld als je denkt dat je niet zo'n fuifnummer bent en daarom nooit op feestjes te zien bent, terwijl de werkelijke reden is dat je bang bent dat de mensen je niet leuk zullen vinden. Door afweermechanismen te gebruiken lijkt je alles onder controle te hebben, maar in wezen word je gedecteerd door de onderliggende angst, angst voor afwijzing. Je mag dan misschien je hoofd boven water kunnen houden, de prijs die je betaalt, is hoog, je verliest jezelf. Afweermechanismen veroorzaken op hun beurt weer allerlei remmingen. Een in wezen spontaan type kan zich heel teruggetrokken opstellen. Het kan zelfs zo zijn dat de afweermechanismen en remmingen zo vergroeid zijn met je

karakter dat ie niet beter weet dan dat je zo bent: zo zit je nu eenmaal in elkaar en zo moet je er mee leren leven. Wat een leugen!

Is de angst zo vergroeid met je persoonlijkheid, dan spreken we van een neurose. Een neurose is een psychische stoornis die wordt veroorzaakt door angstgevoelens en afweer tegen deze angstgevoelens, en door de poging van het individu een compromis te sluiten tussen verschillende tegenstrijdige neigingen. ²

Tegenstrijdig

We hebben gesproken over angstgevoelens en afweermechanismen, maar wat zijn nu die tegenstrijdige neigingen? Wel, er zijn naast de afweermechanismen nog een aantal manieren om je (zogenaamd) te beschermen tegen onrealistische angst:

1. Het winnen van genegenheid. Als iemand van je houdt, doet hij je immers geen kwaad?

2. Het zich onderwerpen. Als je je toegeeflijk opstelt, zal de ander je vast geen kwaad doen.

3. Het verwerven van macht. Als jij machtig bent, kan de ander je geen kwaad doen.

4. Het zich terugtrekken of wel je onafhankelijk opstellen. Als je je niet bindt, kan niemand je iets maken.

Het tegenstrijdige bestaat hierin dat deze punten niet alleen in strijd zijn met de aanwezige angst, maar ook met elkaar. Zo wordt het streven naar genegenheid bemoeilijkt door het uit angst voortkomende wantrouwen. De neiging tot onderwerping wordt gedwarsboemd door de behoefte aan macht en het terugtrekken maakt het winnen van genegenheid onmogelijk. Het kan zo allemaal enorm ingewikkeld worden. Laten we daarom terugkeren naar het begin.

(vervolg op pag. 8)

Lezers reageren..

Back to Brokeback Mountain?

door een anonieme lezer

Na enige aarzeling toch met m'n vrouw naar Brokeback Mountain gegaan. Nieuwsgierig hoe het zo heikele onderwerp daar is neergezet. Ang Lee heeft ons niet teleurgesteld maar werkelijk een pure film geproduceerd en het probleem van de mannenliefde op een geloofwaardige manier naar voren gebracht.

Ennis en Jack zijn twee cowboys die samen schapen moeten gaan hoeden in een verlaten streek. Ennis is een machotype, die zijn innerlijke verwondingen verhult achter een pantser van stoerheid. Jack is een gevoelige, christelijk opgevoede man, die wat meer van zichzelf laat zien. Het is niet verwonderlijk dat er liefde ontbrandt tussen deze twee verschillende, aanvullende karakters, in een lange periode van met elkaar optrekken en op elkaar aangevoelen zijn. Dat Ennis hierin de 'mannenrol' inneemt en Jack de meer receptieve, 'vrouwelijke kant' symboliseert komt overeen met de ontwikkeling van hun persoonlijkheden.

Als ze de eerste keer seks hebben met elkaar, schamen zij zich daarvoor en met name Ennis geeft aan dat 'het eenmalig' was. Jack blijkt in het vervolg de trigger te zijn om de relatie in gang

te houden. Ook als beiden besluiten te trouwen. Willens en wetens nemen ze deze beslissing en krijgen allebei kinderen. Als Ennis het moeilijk heeft met kleine, snotterende kinderen en een afgetobde echtgenote, staat Jack onverwacht als welkome afleiding op de stoep. Je ziet hoe de ontbrande hartstocht van 'de eerste keer' weer in vlam gezet wordt en hoe voor Ennis z'n vrouw en kinderen niet meer tellen. Ook Jack heeft er maling aan dat Ennis zijn vrouw en kinderen zomaar van het ene op het andere moment 'verruilt'. Meteen vindt er in een portiek bij hun huis een zoenpartij plaats onder het verbijsterde en betraande gezicht van Ennis' toekijkende echtgenote.

Weekenden 'onder het mom van' vinden plaats waar Jack en Ennis hun relatie voortzetten, en uiteindelijk is een echtscheiding voor beiden het

gevolg.

Deze film laat zien dat er geen zegen rust op een seksuele relatie buiten het huwelijk. Bij Jack en Ennis wordt een serieuze afweging van belangen gemist; aan de ene kant bekennen ze een oprechte liefde voor elkaar te hebben, aan de andere kant kiezen ze bewust voor de (geijkte) stap van het huwelijk. Als ze voor elkaar als levenspartners hadden gekozen hadden ze de smaad van de omgeving moeten accepteren, maar daar waren ze te bang voor. Het is de vraag in hoeverre ze, in dat geval, de druk van hun omgeving hadden kunnen weerstaan. Er is ook geen sprake van een bewust zondebesef, dat had kunnen helpen het eenmalig incident definitief de rug toe te keren. Eigenlijk verliezen ze alles: hun huwelijk en uiteindelijk ook hun eigen relatie. Onvervulde behoeftes en onverwerkte pijn kunnen mannen dichter bij elkaar brengen dan God bedoeld heeft. Het is begrijpelijk, maar verkeerd. Alleen gerichtheid op God kan je helpen de grenzen te bewaren die God heeft ingesteld en te wachten tot Hij geeft wat je nodig hebt.

(vervolg van pag. 7)

Gods liefde

Angst is een direct gevolg van de zonde. Tevens is het het dynamische middelpunt van de neurose. In principe kan iedereen dus een neuroticus worden. De eerste voorwaarde is namelijk aanwezig: de oude mens, die is afgesneden van Gods liefde. Gods liefde die borg staat voor de broodnodige acceptatie en liefde. Liefde en acceptatie zijn in wezen het enige antwoord op de angst. Het klinkt afgezaagd, maar ook op deze nood is Jezus het antwoord. Jezus, die ons ontwortelde hart terugbrengt in de geborgenheid en acceptatie van Gods liefde. In de brief aan de Romeinen staat dat Gods liefde in ons

hart is uitgestort (Rom. 5:5). Johannes schrijft: "Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit, want de vrees houdt verhand met straf en wie vreest is niet volmaakt in de liefde" (1 Joh 4:8) Als zijn liefde in ons hart is uitgestort hoe kunnen wij dan toch nog bang zijn? Dat komt omdat niet de angst het probleem is, maar ons denken. Wij laten God in ons hart toe en belijden dat Hij de waarheid is, maar rekenen niet af met de leugens die zijn vastgeroest in ons denken. De grootste leugen in dit verband is de gedachte dat we niet goed genoeg zijn: dat we er niet bij horen, dat we afgewezen worden. Hoe kunnen we dit denken als we het Evangelie geloven?! Als je denkt:

"Ik weet dat God me heeft aangenomen, maar toch ben ik bang voor afwijzing van de mensen". Dan zou ik dit willen zeggen: het is goed dat je eerlijk naar jezelf durft te kijken, maar bid God dat Hij zijn liefde meer aan je zal openbaren. Vanuit mijn eigen ervaring kan ik zeggen dat het inderdaad waar is dat de onzekerheid (angst) afneemt in de mate dat je zijn Persoon (en Hij is Liefde!) werkelijk ontmoet.

Noten:

1) Uit Groot vertelhoek voor de bijbelse geschiedenis door Anne de Vries

2) De neurotische persoonlijkheid van deze tijd door Karen Horney

"Behoed uw hart boven al wat te bewaren is..."

door Alychet van der Hoening

In mijn artikel "*De volmaakte liefde drijft de vrees uit*" stelde ik dat angst een gevolg is van ons denken. Als het denken berust op de realiteit, functioneert deze angst als een alarminstallatie: het waarschuwt ons als er iets mis dreigt te gaan.

Maar ons denken kan ook voortkomen uit een irrationele interpretatie van de werkelijkheid. Als angst een gevolg is van irrationeel denken, dan is ook de angst niet rationeel. De angst wordt wel als reëel ervaren, maar er is eigenlijk geen uitwendige oorzaak voor te vinden. De werkelijke oorzaak van deze angst moet gevonden worden in een denken dat gebaseerd is op onverwerkte ervaringen van afwijzing.

Aanvaarding, ofwel onvoorwaardelijke liefde is het wezenlijke antwoord op dit type angst. Vandaar dat Johannes schrijft "*De volmaakte liefde drijft de vrees uit*" (1 Joh. 4:18). Op de vraag: hoe kan ik, als christen, toch nog bang zijn, zijn liefde is immers in mij uitgestort (Rom. 8:5)? schreef ik: Niet de angst op zichzelf is het probleem, maar het denken wat daarachter ligt. Wij laten God in ons hart toe en belijden dat Hij de waarheid is, maar rekenen niet af met leugens die zijn vastgeroest in ons denken

Ik kan me levendig voorstellen dat dit voor sommigen een pijnlijke stelling is. Je bent immers een oprecht christen en accepteert serieus wat God in zijn Woord zegt. Je neemt aan dat je "kostbaar bent en hooggeschat en dat Hij je lief heeft". Je weet dat God je aanvaard heeft zoals je bent en toch worstel je met angst. Angst voor afwijzing, er niet bij te horen. Je weet hoe het zit en toch werkt het niet. Heeft Johannes niet een beetje te lichtvaardig geschreven: "*De volmaakte liefde drijft de vrees uit*"?

Wees gerust, dit probleem heeft niets te maken met een gebrek aan goede wil. Sterker nog, degenen die zo ontzettend graag willen doen wat God hen zegt in zijn Woord, lopen het risico

het tegenovergestelde te beleven van dat wat er in de Bijbel aan bevrijding en vrede beloofd wordt. Als Gods beloften waar zijn en je intentie is goed, waarom werkt Gods Woord zich dan niet uit in je leven? Het probleem ligt in een scheiding tussen 'het hoofd en het hart'. Met je verstand (het hoofd) weet je precies wat er in de Bijbel geschreven staat en met je

Blijf kiezen voor Gods waarheid over jouw leven

verstand neem je het aan. Maar een uitsluitend verstandelijk aannemen kan niet gelijkgeschakeld worden met het bijbelse geloof.

Ons hart

Het geloof komt niet voort uit het verstand, het wordt geboren in ons hart! De brief aan de Romeinen maakt duidelijk dat het geloof zetelt in ons hart. "*Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden*

heeft opgewekt, zult gij behouden worden: want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis" (Rom. 10:8-10). Verder lezen we in de Bijbel dat het geloof een zeker weten is (Hebr. 11:1) dat als een gave van God aan ons geschonken wordt (Ef. 5:8). Tot slot wil ik nog opmerken dat niet het verstand, maar ons hart het centrum vormt van onze persoonlijkheid.

"Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des levens" (Spr. 4:23). Zo kom ik tot de conclusie dat het geloof een overtuiging is, die door God aan ons hart geschonken wordt. Anders gezegd: het geloof is de reactie op een Goddelijke openbaring aan ons hart

Eenheid

Staat het verstand hier dan buiten? Nee, beslist niet. Het geloof is niet irrationeel en in die zin gaat het niet buiten ons verstand om. Zeker niet als we beseffen dat het verstand een eenheid dient te vormen met het hart. Het moet gestuurd en vernieuwd worden door het Woord van God, dat Hij door de inwoning van de Heilige Geest in ons hart gelegd heeft (vgl. Rom. 1:22). Hier kan de schoen gaan wringen. Wat gebeurt er als in ons hart andere gedachten zijn, die haaks staan op Gods Woord? Zolang wij zo'n leugen laten bestaan, vormt dat een blokkade tegen de waarheid van God (vgl. 2 Cor. 10:5,6) en kan dé Waarheid ons niet vrijmaken!

Ik zal dit proberen te verduidelijken met een voorbeeld. Stel je denkt in termen van afwijzing ten aanzien van jezelf: ik ben waardeloos. Deze gedachte staat haaks op de gedachten die God van je heeft. Hij vindt jou immers zeer waardevol! Alleen als jij je gedachten van afwijzing aan Hem geeft, er dus afstand van doet, is er ruimte voor zijn gedachten. Dit klinkt simpeler dan dat

het is, zeker als hier sprake is van een 'vastgeroest' denkpatroon. Het probleem is namelijk dat je het wel weet met je verstand, maar dat je hart ten diepste niet overtuigd is van de waarheid van zijn onvoorwaardelijke liefde voor jou

Vermeend geloof

Omdat je zo graag een goed christen wilt zijn, dwing je jezelf Gods waarheid aan te nemen. Twijfel is dan een teken van ongelooft, dus verdring je de vraagtekens die diep in je hart verborgen liggen. Voortdurend zeg je tegen jezelf: ik ben een nieuwe schepping het oude is voorbijgegaan. Ik ben waardevol in zijn ogen. Maar diep van binnen knaagt de twijfel en de angst en ben je helemaal niet zo overtuigd. En zo heeft zich een scheiding van hoofd en hart voltrokken. Het vermeende geloof zetelt in het verstand en het hart kan nauwelijks meekomen. God kan alleen zijn verlossend werk doen door onze eigenlijke persoonlijkheid: ons hart. Hij kan niet werken door dat wat we eigenlijk zouden willen zijn. Hij moet ons hart hebben, maar je begrijpt al dat dat niet kan als je het verborgen houdt. Daarom is het zo belangrijk dat je eerlijk durft te zijn. Houd jezelf niet voor de gek door te denken dat je Gods waarheid over jezelf hebt aangenomen, terwijl dat in je hart niet het geval blijkt te zijn. God wil een hartsrelatie met ons en dat kan alleen als je eerlijk naar Hem durft te zijn. "Vader, ik weet met mijn verstand dat U van mij houdt, maar eigenlijk kan ik het niet pakken met mijn hart. Hier is mijn onvermogen. Wilt U de waarheid die in mijn hoofd zit openbaren aan mijn hart?"

Kun je in deze situatie dan alleen maar afwachten totdat God de waarheid aan je hart openbaart en je daarmee bevrijdt van de leugen? Nee, gelukkig niet! Je mag wel degelijk Gods waarheid

voor ogen houden, want dat geeft je een bescherming tegen de leugens van afwijzing. Als je de gedachten van je hart maar niet verdringt! Blijf onder ogen zien, dat je twijfelt, dat je bang bent, maar laat dat niet het laatste woord zijn. Blijf kiezen voor Gods waarheid over jouw leven, ook al lijkt de vervulling daarvan ver weg (vgl. Rom. 4:18).

Ingewikkeld

Het wordt allemaal nog ingewikkelder als je niet goed weet wat de diepten van je hart zijn. Je bent al zo gewend gevoelens te verdringen. Zo kan er bijvoorbeeld een boosheid in je hart zitten (en misschien zelfs tegen God) die je nooit onder ogen hebt gezien. Het enige wat je beleeft, is een verdriet, of misschien beleeft je ook dat niet bewust. Zo'n verborgen hart kan de groei van je christelijk leven behoorlijk

God wil dat je gebroken hart geneest

belemmeren. Je leest over vrede, je hoort van gebedsverhoring, maar in jouw leven schijnt God Zich maar niet te willen openbaren. Je haakt nog net niet af, omdat je de consequentie dat er dan helemaal niets zou zijn ook niet aandurft. Waag het er op en stort je hart uit voor zijn aangezicht, of, als dat te abstract is geworden, voor een ander die Hem kent. God kan je alleen verlossen uit de gevangenis van je eigen hart als je het in het licht brengt.

Uitleveren

Het in het licht brengen van je hart is essentieel, maar nog niet genoeg. De

volgende stap is 'uitleveren' (vgl. 2 Cor. 10:5,6). Afstand willen doen van gedachten die in jouw ervaring helaas voor waarheid zijn doorgegaan. Want je bent immers in eigen ogen reëel afgewezen door ouders of vrienden? De afwijzing was en is misschien nog steeds realiteit. God zal dat ook niet willen ontkennen. Hij wil alleen dat er ruimte komt in je hart voor zijn Woorden. En in de ogen van God is afwijzing altijd zonde. Het is een leugen, die andere mensen je hebben voorgehouden en die je zelf bent gaan geloven. Het afstand doen van dit 'geloof' is moeilijk, zeker als daar nog geen (of maar heel weinig) nieuwe ervaringen tegenover staan, maar niet onmogelijk. Het geheim ligt in het eerlijk zijn tegenover jezelf, anderen en God. En vervolgens jezelf aan Gods waarheid toevertrouwen. In het licht brengen, 'uitleveren', je eigen (geloofs)zwakten onder ogen blijven zien, maar toch vasthouden aan Gods woord... ben je er dan? Wel wat betreft het één worden van hoofd en hart, maar nog niet wat betreft de genezing van je persoonlijkheid. God wil niet alleen dat je echt bent, maar Hij wil ook dat je gebroken hart geneest! Het genezen van een gebroken hart is een proces dat begint bij de wedergeboorte. Dan wordt immers Gods Waarheid aan je hart geopenbaard. Het ontvangen van de Heilige Geest in ons leven is eenmalig en die inwoning biedt ons de mogelijkheid dat God Zichzelf voortdurend en in steeds grotere mate aan ons kan openbaren.

Daarom is het zo belangrijk te leven vanuit je hart, ook al is dat een gebroken hart, want als het hart open ligt voor God kan Hij zijn waarheid openbaren. En die Waarheid zal ons bevrijden van de leugen van afwijzing.

De heilzame werking van Gods geboden

door Hilda Sol

Voor veel mensen, al dan niet met een christelijke achtergrond, bestaat het geloof voornamelijk uit wetten en regels hetgeen als beklemmend en afstotend wordt ervaren. Mensen die niet geloven denken dikwijls dat het geloof in de Bijbel daardoor een juk is waardoor je eigen wil wordt beperkt. Helaas zijn zij intussen zelf slaaf van de zonde en van hun eigen wil.

Ook zijn er christenen die het geloof als beklemmend ervaren vanwege deze wetten en regels. Soms begrijpelijk wanneer je bedenkt hoe sommigen van hen zijn opgegroeid in een christelijk milieu waarbij niets mocht en veel moest, terwijl het hart van het evangelie, namelijk de liefde van God, miste. Als we echter bij het lezen van Gods Woord bepaald worden bij zijn grote liefde die een climax bereikte toen God zijn veelgeliefde Zoon gaf om te worden gekruisigd voor ons verloren mensen, en inzien dat God vanuit deze grote liefde een vertrouwelijke en intieme relatie met ons mogelijk heeft gemaakt, dan gaan we zijn ge- en verboden met andere ogen bekijken. Gods wetten zijn wetten ten leven: Hij heeft ons heil, ons geluk, op het oog!

In dit artikel wil ik stilstaan bij de twee grote geboden die wij van God hebben ontvangen en die meer betekenen dan enkel en alleen voorschriften waar wij ons aan moeten houden. Ik wil me daarin vooral richten op het effect van deze twee geboden op onze relaties en de invloed die dat heeft op eenzaamheid in ons leven.

“Jezus zei: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” Mattheüs 22:37-39

Het liefhebben van God

Uit deze twee grote geboden of basisprincipes van ons geloof blijkt, dat God enorm veel waarde hecht aan relaties. De mens is geschapen om lief te hebben, om te leven in relaties: met God, met zichzelf en met de naaste. De relatie met God staat hierbij voorop. Het liefhebben van Hem wordt het grote en eerste gebod genoemd. Hij is immers

onze Schepper, de Oorsprong en het Doel van ons bestaan.

In Johannes 17:3 bidt de Here Jezus tot de Vader: *“Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt”*, waarbij het woord ‘kennen’ de betekenis heeft van een intieme en vertrouwelijke persoonlijke omgang hebben met de Here God en met Zijn Zoon Jezus Christus. En in I Korinthiërs 1:9 lezen we daarover: *“God heeft jou geroepen tot gemeenschap met Zijn Zoon Jezus Christus. En God is betrouwbaar”* (Het Boek). Het is dus zelfs onze roeping om in relatie met de Here God te leven. Bouwen aan je relatie met God is een investering, maar is de moeite meer

dan waard. Het is zo’n voorrecht om in Zijn nabijheid te verkeren en je leven met Hem te gaan. Misschien ken je het lied ‘Als een hert dat verlangt naar water, zo verlangt mijn ziel naar U’. Ik zing het graag omdat het woorden geeft aan gevoelens die vaak diep in mij leven.

En zoals aan iedere relatie gewerkt moet worden, is dat zeker het geval in onze relatie met de Here God. Willen we onze innerlijke dorst lessen dan zullen we steeds opnieuw tijd door moeten brengen bij die ene Bron! Door een rijk gebedsleven en door het openen van Gods Woord zullen we Hem beter leren kennen en zullen we ontdekken welk plan Hij met ons leven heeft. Ik wil je uitdagen om Hem elke dag met heel je hart te zoeken. En Hij heeft beloofd dat degene die Hem zoeken, Hem zeker zullen vinden.

Het liefhebben van jezelf

Het tweede basisprincipe uit Mattheüs 22 luidt: *“Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”*.

De Bijbel laat ons hier zien dat wij onze naaste moeten liefhebben zoals we onszelf liefhebben. Gods liefde is daarbij het uitgangspunt (I Johannes 4:11). Er bestaat dus blijkbaar een nauwe samenhang tussen de liefde voor onszelf en onze liefde voor God en onze naaste. Als wij er niet in slagen van onszelf te houden, hebben al onze betrekkingen daaronder te lijden. Innerlijke frustraties reageren we immers af op onze omgeving. Uiteindelijk zal dit allerlei negatieve gevolgen in ons leven hebben waarbij eenzaamheid een veelvoorkomend probleem is. Het liefhebben van onszelf is dus geen narcistisch of egocentrisch ideaal. Het is een belangrijk bestanddeel van het onszelf zien zoals God ons ziet. We moeten leren onszelf naar waarde te schatten; niet alleen omdat wij waardevol zijn voor God, maar ook omdat wij zo beter in staat zullen zijn

God en anderen lief te hebben. Het is belangrijk dat wij onszelf gaan zien zoals God ons ziet.

Lees ter opfrissing de volgende bijbelgedeelten:

- Het belangrijkste argument om van jezelf te houden is, omdat je naar Gods beeld geschapen bent (Genesis 1:26-27 / Psalm 8:6).
- God heeft de mens een grootse taak opgelegd (Genesis 1:28).
- Gelijkenis van de kostbare parel waarbij de parel symbool staat voor Gods kerk of Gods kind. God gaf Zijn Zoon om ons vrij te kopen van de slavernij van de zonde. Wat een gevoel van waarde geeft dat (Mattheüs 13:45-46 / Johannes 3:16).
- De Bijbel zegt dat allen die Christus aangenomen hebben, de eeuwigheid zullen doorbrengen in de hemel (Johannes 14:1-3).
- De Bijbel zegt ook nog eens dat God zijn engelen over ons laat waken (Psalm 91:11-12).

Zomaar enkele teksten die laten zien hoe overduidelijk het is dat wij kostbaar en waardevol zijn voor God. Hij hecht grote waarde aan het mensdom, aan jou en aan mij. En misschien wordt Christus' houding ten opzichte van ons nog het beste weergegeven in een van zijn laatste gebeden tot Zijn Vader in Johannes 17:9-11 en 22-23. Christus, met de dood voor ogen, uitte zijn innige wens dat de Vader zijn volgelingen zou behoeden en bijstaan. Hij eindigde zijn gebed door te zeggen dat God ons nèt zo liefheeft als Hij Zijn Zoon liefheeft. Kortom: zonder inzicht in onze oorsprong en onze eeuwige waarde is het onmogelijk een duurzaam gevoel van eigenwaarde te verkrijgen en onze naaste lief te hebben zoals God het heeft bedoeld. Het gaat om belangrijke bijbelse inzichten die van grote invloed zijn op ons leven.

Wanneer je worstelt met een negatief zelfbeeld, wat door verschillende factoren of een combinatie ervan wordt veroorzaakt, kan het je helpen om een studie van dit onderwerp te maken aan de hand van de Bijbel en goede christelijke literatuur. Het vraagt veel volharding om verkeerde denkpatronen over jezelf te veranderen. Contacten met medechristenen kunnen je daarin bemoedigen en je bevestigen in een positief zelfbeeld. Laat de Bijbel wel altijd het uitgangspunt zijn!

Soms kan het nodig zijn om een (christen)psycholoog in te schakelen die je bijvoorbeeld helpt om verkeerde denkpatronen te doorbreken. God wil genezen wat beschadigd is en Hij gebruikt daar vaak andere mensen bij. Wanneer we in staat zijn naar onszelf te zien zoals God naar ons ziet, zullen we ook in staat zijn om van onze naaste te houden en waardevolle relaties te ontwikkelen.

Het liefhebben van je naaste

Vanuit onze relatie met God zal er vanzelf een verlangen in ons groeien om te bouwen aan relaties met anderen. Het tweede basisprincipe noemt dit het liefhebben van je naaste. Dit roept de vraag op wie onze naaste is. Oorspronkelijk betekent dit 'de mens nabij van ons'. Met andere woorden de medemens die we op onze weg tegenkomen.

In de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan (Lucas 10: 25-37) visualiseert Jezus wie onze naaste is. Een door rovers verwonde man ligt aan de kant van de weg. Een mens in nood. Achtereenvolgens komen twee geestelijken voorbij. Beiden zien de man in nood liggen, maar gaan voorbij aan de arme man. Vervolgens komt een derde persoon langs, een Samaritaan, een door de Joden verachte. En juist deze

persoon ontfermt zich over de gewonde man.

Onze naasten zijn zij die we 'onderweg' tegenkomen. En soms betreffen het, zoals in deze gelijkenis, mensen die verwond zijn en onze zorg nodig hebben. Bij onze naaste kunnen we denken aan onze burens, collega's en familie, maar ook aan minder bekende mensen die onze wegen kruisen. Soms ervaren we daarin de leiding van God. Daarom is het belangrijk om steeds een open verbinding naar Boven te hebben zodat de Heer ons kan leiden naar en in ontmoetingen die wij met mensen hebben. Want Hij brengt mensen op onze weg!

Wat houdt het liefhebben van je naaste dan in? Ik heb eens iemand horen zeggen dat het zoiets betekent als net zo goed voor die ander zorgen als je voor jezelf zorgt. De Bijbel laat zien dat het nog verder gaat. Zoals de Here Jezus de mensen liefhad en met hen optrok, zo behoren wij ook onze naaste lief te hebben en met hen op te trekken. En dat ging bij Jezus heel ver: Hij deelde uit, Hij vergaf, Hij bad voor zijn vijanden en gaf uiteindelijk zijn leven voor zijn naaste!

Terwijl ik dit schrijf realiseer ik mij dat ik er zo weinig van terecht breng in de praktijk en dat frustrereert mij diep in mijn hart. Maar ik weet ook dat mijn leven een leerschool is en dat ik stap voor stap mag leren Jezus te volgen, ook in het liefhebben van mijn naaste. Ik voel me sociaal vaak onzeker en ben terughoudend in contacten. Niet echt handig als je wordt opgeroepen om je naaste lief te hebben. Toch is het mijn verlangen om steeds gericht te zijn op mijn naaste en zoek ik naar allerlei manieren waarop ik een stukje zorg en liefde op een creatieve, bij mij passende, wijze voor hem of haar tot uiting kan brengen. Ik probeer me daarin door God te laten leiden. Het is ook fijn om

te mogen delen van de troost en zegeningen die ik zelf van Hem heb ontvangen. Ik heb de neiging om teveel naar binnen gericht te zijn, mij te begraven in mijn problemen, tekortkomingen, worstelingen en onvolmaaktheden. Een innerlijke worsteling die maakt dat ik soms neerslachtig ben en mij dan ook eenzaam voel. Maar ik ervaar ook dat als ik ontspannen leef in en vanuit mijn relatie met de Here God, mijn oog en mijn hart van mezelf af naar anderen getrokken worden. Dat werkt bevrijdend en ik ervaar dan zoveel zegen en levensvreugde!

Als God ons dus oproept om vanuit onze liefde voor Hem onze naaste lief te hebben als onszelf, is dat een opdracht waar een grote zegen aan verbonden is. Het heeft effect op ons geestelijk, lichamenlijk en emotioneel welbevinden. Opmerkelijk in dit verband is de uitspraak van Margreet de Vries-Schot, theoloog en psychiater en werkzaam als kinder- en jeugdpsychiater bij Eleos in Zwolle, in het Reformatorisch Dagblad van vrijdag 5 mei 2006: "God heeft ons Zijn geboden niet gegeven om ons van onze vrijheid te beroven, maar om ons een gelukkig leven te bezorgen". In haar proefschrift heeft ze aangetoond dat het christelijke geloof een heilzame werking heeft op mensen.

Gods basisprincipes en eenzaamheid

Door de hele Bijbel heen zien we wat een gigantisch vernietigende uitwerking de zonde (vaak te herleiden tot het overtreden van één van de twee grote basisprincipes) voor de mens heeft gehad op het gebied van relaties. Zoveel gebrokenheid waarmee we ook vandaag de dag nog steeds worden overspoeld. Eenzaamheid is daar één van de grote gevolgen van. Billy Graham heeft zelfs eens gezegd dat eenzaamheid het grootste probleem van de mensheid

is. En helaas neemt de eenzaamheid nog steeds toe en lijden veel mensen eronder, waaronder ook christenen. De Bijbel noemt het tegenovergestelde van eenzaamheid, namelijk gemeenschap, een zegen. De zegen van aandacht, van belangstelling, van liefde en zorg voor elkaar (Psalm 133). Wanneer we gehoorzamen aan de door God gegeven basisprincipes uit Mattheüs 22:37-39, zal dit ons uit ons isolement halen, ons bevrijden uit het vangnet van de eenzaamheid.

Gods verlangen gaat ernaar uit dat we in gemeenschap met Hem leven. Ook wil Hij ons relaties met anderen geven, ervan uitgaand dat we een gezonde

Eenzaamheid hoeft ons leven niet langer te beheersen

eigenliefde hebben. Het is echter niet zo dat als we aan die voorwaarden voldoen – leven in harmonie met God, met onszelf en met onze naaste – eenzaamheid of waar we ook mee strijden in ons leven, helemaal zal verdwijnen. Eenzaamheid hoeft ons leven echter niet langer te beheersen. Er zullen altijd momenten van alleen-zijn blijven bestaan; momenten die we ook nodig hebben om in de tegenwoordigheid van God te zijn. We mogen daarin leren van het leven van de Here Jezus. Hij zocht bewust eenzame plaatsen om bij zijn Vader te zijn (Matt. 14:23). Ook werd Hij in zijn leven geconfronteerd met momenten van diepe eenzaamheid zoals in de hof van Getsemane (Matt. 26:36-46). Wat een troost te weten dat de Here Jezus weet wat wij doormaken en kan meevoelen met onze pijn en moeiten! In

alles was Hij in de eerste plaats gericht op zijn Vader. Daarnaast ging zijn hart uit naar zijn naaste. Hij ging zelfs zover dat Hij zijn leven voor hen gaf! In dat alles is Hij een voorbeeld voor ons. Wanneer ons hart boven alles naar Hem uitgaat en wij vanuit die ene Levensbron leven en bouwen aan relaties met onze naaste zal dat een heilzame uitwerking hebben op ons leven. Vertrouwelijke omgang met Hem betekent bovendien intimiteit, beschikbaarheid en getrouwheid waar geen mens aan tippen kan. Laat daarom jouw relatie met de Here God het uitgangspunt van je leven zijn. Zoals het ook het uitgangspunt is in de twee grote basisprincipes die we van Hem hebben ontvangen.

Het is zo bijzonder om te zien dat Gods geboden meer betekenen dan belangrijke leefregels waaraan we ons moeten houden: ik proef er zo'n liefdevolle herderlijke ontferming in van God die ons door zijn geboden heen wil zegenen in relatie met Hemzelf en met onze naaste. Wat een grote God en liefdevolle Vader hebben wij: Hem komt toe alle eer en glorie!

Ik wens je Gods zegen in je zoektocht naar Hem, van Wie geschreven staat: "Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen" (Jac. 4:8).

Bronnen

- NBG Bijbelvertaling
- *Vertrouwelijke omgang met God*, door Joy Dawson, ISBN 90-6067-486-3, uitgeverij Gideon, Hoornaar
- *De waarde van zelfrespect*, door Bruce Narramore, ISBN 90-6318-016-0, uitgeverij Novapress, Utrecht

We hebben terrein terug te winnen

Spreken over homoseksualiteit in het publieke domein

door Reitze Siebesma

Is er ruimte voor christenen om in het publieke domein een bijbelse visie op homoseksualiteit te laten klinken? Of roept dit zoveel weerstand op dat het beter is onze mond te houden? Ik denk dat we moeten zoeken naar wegen om ons verhaal te laten horen en dat op een wijze en evenwichtige manier. We hebben terrein terug te winnen, en het is normaal dat dit gepaard gaat met tegenstand.

Wat waren de reacties hevig toen het lespakket van Different over homoseksualiteit, 'Helemaal anders', dit voorjaar verscheen! Enkele dagen later al sprak een meerderheid van de Tweede Kamer zich uit tegen dit lespakket. Als samensteller van dit pakket heb ik het op de voet gevolgd. En ik heb me erover verbaasd.

"Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst", zegt het spreekwoord. Homo-organisaties, zoals het COC, gaan er blijkbaar van uit dat ze een monopoliepositie innemen als het gaat om voorlichting geven over homoseksualiteit. Alsof hun voorlichting neutraal is en niet gebaseerd op een bepaalde levensbeschouwing.

Ik ben niet onder de indruk van de inhoudelijke kritiek op het lespakket. Wij zouden jongeren onder druk zetten om de weg te kiezen die wij voorstaan. Natuurlijk mag je anderen jouw keuze niet opleggen. Maar er moet wel iets te kiezen zijn. De boodschap die met name via de media tot ons komt, wekt de indruk dat er maar één weg is: als je homoseksuele gevoelens hebt, ben je homo, onderdruk je gevoelens niet, leef ze uit! Wij zeggen: er valt iets te kiezen. Maar blijkbaar mogen wij in het publieke domein of in het klaslokaal van een christelijke school niet gehoord worden. Slechts één visie op homoseksualiteit telt. Over kiezen gesproken. Dat het lesmateriaal een bijbelse onderbouwing heeft, mag je verwachten van een christelijk lespakket. Dat in de godsdienstles de Bijbel opengaat mag verwacht worden op een christelijke

school. Critici van het lespakket gaan voorbij aan het feit dat het lesmateriaal wel degelijk aanzet tot discussie. Ze gaan er blijkbaar ook van uit dat godsdienstleraren met een orthodox-christelijke visie wereldvreemd zijn en er niet op uit zijn om met jongeren in gesprek te gaan. En ze beschouwen jongeren blijkbaar niet als mondig genoeg om zelf op zoek te gaan naar antwoorden. Wat een betutteling van de kant van homo-organisaties en politieke partijen!

In juni verscheen in de pers het bericht dat het Landelijke KoördinatiePunt (LKP) in een brief de Minister van Onderwijs, mevrouw Van der Hoeven, opriep tegen Different te waarschuwen. Het LKP is een verzameling van zo'n twintig kerkelijke homowerkgroepen van protestants tot katholiek en van vrijzinnig tot orthodox, waaronder de oorspronkelijk gereformeerd vrijgemaakt ContrariO-werkgroep en Refoanders (een nieuwe groep voor homo's en lesbiennes uit reformatische kring). Even tevoren had ContrariO aangekondigd een eigen lesmethode te zullen ontwikkelen uit onvrede met het lespakket van Different.

Door dit soort berichten wordt de indruk gewekt dat er toch iets moet zijn met dat lespakket van Different. Alle 'homo's' van Nederland, inclusief alle 'christelijke homo's', zien niets in de benadering van Different. Of laat dit zien hoe ernstig de situatie is als zelfs werkgroepen van orthodoxe huize

aanschuiven bij groepen voor wie homoseksueel gedrag geen enkel probleem is?

Gangbare opvatting

De commotie rond dit lespakket heeft alles te maken met het klimaat dat in onze samenleving is ontstaan waarbij het incorrect is om tegen de gangbare opvatting over homoseksualiteit in te gaan. Hoe is het mogelijk dat een dergelijk klimaat is ontstaan? De media hebben hierin een grote rol gespeeld. Er wordt een beeld geschetst waarbij je of voor homo's bent en dús voorstander van homorelaties, of tegen homo's, en dat zijn bijvoorbeeld mensen die beweren dat homoseksualiteit niet volgens Gods bedoeling is. Deze laatstgenoemde groep moedigt mensen aan hun gevoelens te onderdrukken en dit is psychisch ongezond. Mensen met dit soort opvattingen worden in een bepaalde hoek geduwd, ze zijn onverdraagzaam en oerconservatief.

Ten tweede, christenen hebben zich laten beïnvloeden door de gangbare opvatting. Bij sommigen betekent dit dat ze deze opvatting hebben overgenomen, ze zijn de Bijbel anders gaan lezen dan voorheen. Anderen houden vast aan wat de Bijbel zegt over seksualiteit en relaties maar ervaren verlegenheid rond deze thematiek. Ze weten niet hoe ze zich moeten opstellen. En degenen die wel hun mond open doen, krijgen er op een ongenadige manier van langs. Het lijkt beter je mond te houden.

Naar buiten treden

Is dit de reden dat in de media negatieve geluiden over het lespakket van Different overheersen? De christelijke dagbladen, het Nederlands Dagblad en het Reformatorisch Dagblad, hebben Different de voorbije maanden de gelegenheid gegeven om te reageren op de kritiek op het lespakket. Maar

hoe zit het met de bijbelgetrouwe achterban? Waar zijn de christenen die de bijbelse visie op homoseksualiteit zien zitten en die de overtuiging hebben dat Gods geboden heilzaam zijn? Bij mijn weten is Rob Hondsmark van Stichting Chris de enige die zich in de christelijke media positief heeft uitgesproken over het lespakket. Hij deed dit in een interview dat in het juni-nummer van Uitdaging verscheen.

De negatieve reacties in de media op het lesmateriaal van Different staan in schril contrast met wat ik ervaar als ik voor Different spreekbeurten over homoseksualiteit houd in kerken en groepen. Het zijn bijeenkomsten die gekenmerkt worden door openheid. Mensen openen hun hart voor de boodschap die ik mag brengen, mensen delen hun verhaal tijdens of na de bijeenkomst. Mensen zijn enthousiast over de boodschap van hoop die ze horen. Ze zijn er wel degelijk: christenen die trouw blijven aan wat de Bijbel zegt over (homo)seksualiteit, die ernaar verlangen waarheid en liefde te combineren in hun benadering van mensen die te maken hebben met homoseksualiteit in hun eigen leven.

Wat zou er gebeuren als deze christenen niet langer zouden zwijgen maar hun mond opendoen? Ik wil daarom hier een oproep doen.

Gezocht: christenen die op een wijze en evenwichtige manier hun stem laten horen. We hebben terrein terug te winnen. Christenen met een homoseksuele achtergrond kunnen hierin ook een rol spelen, lezers van *BinnensteBuiten* dus. Zij kunnen vanuit hun invalshoek als ervaringsdeskundige een bijdrage leveren. Het probleem bij veel christenen met een homoseksuele achtergrond is dat ze zich kwetsbaar voelen en er tegenop zien hun nek uit te steken. Ook ik ervaar die kwets-

baarheid maar word dikwijls bemoedigd door bijbelse personen zoals Mozes, Gideon en Jeremia, die helemaal niet stonden te springen om het woord te doen. Maar God liet hen zien dat het feit dat Hij met hen was ertoe deed. Maar voor wie nog niet toe is aan een complete *coming out* of zich niet geroepen voelt in de schijnwerpers te treden, zijn er ook mogelijkheden om anoniem te reageren.

Hoe kunt ú, hoe kan jij een rol spelen in het terugwinnen van terrein?

- Reageer in de pers.

Schrijf naar aanleiding van de actuele discussie rond homoseksualiteit in de kerkelijke wereld een brief waarin je vertelt wat de bijbelse boodschap met jou heeft gedaan en hoe organisaties als Different en Onze Weg jou hebben geholpen Gods weg te ontdekken.

- Doe mee aan discussieforums.

Op veel (christelijke) forums worden onderwerpen als homoseksualiteit uitvoerig besproken. Een aantal jaren geleden heb ik onder een nickname actief deelgenomen aan dergelijke discussies. Het hielp me om in confrontaties met andersdenkenden te verwoorden wat ik geloof. In die zin heeft het in ieder geval mijzelf opgebouwd, maar ik merkte dat mijn benadering bij anderen aansloeg.

- Getuig in je eigen kerk.

In het Nieuwe Testament wordt het woord 'getuigen' vaak gebruikt in de context van evangelisatie. Christenen met een homoseksuele achtergrond hebben een verhaal te vertellen dat 'nieuw' is voor veel medegelovigen. Waarom niet schrijven in het gemeenteblad of in het regionale kerkblad (al dan niet anoniem)?

- Ga na of je als vrijwilliger iets kunt betekenen voor Different of Onze Weg. Het afgelopen jaar heb ik nagedacht over de mogelijkheid om zoek te gaan naar ex-cliënten van Different die de

bereidheid hebben om kerken in hun omgeving te benaderen met de vraag om tijdens de zondagse dienst een korte presentatie over Different te houden, gekoppeld aan een kort getuigenis.

Ook binnen Stichting Onze Weg zijn er verschillende mogelijkheden. We zijn nog steeds op zoek naar iemand die de lay-out van *BinnensteBuiten* wil verzorgen en naar nieuwe redactieleden. We zoeken mensen die willen meehelpen als Onze Weg met een stand present is op christelijke dagen. Je kunt ook in je eigen omgeving helpen door *BinnensteBuiten* door te geven aan je dominee, mensen in je kerk of familie. Wijs erop dat ze gratis het blad kunnen ontvangen.

Als je denkt "ik zou dit best willen, maar ik weet niet precies hoe", ben ik bereid om samen met jou hierover na te denken.

Neem gerust contact met me op. Mail dan naar different@pandora.be, je kunt ook schrijven naar Onze Weg. Ik wens je veel wijsheid toe!

Behalve dat Reitze Siebesma verbonden is aan Onze Weg werkt hij sinds september 2004 parttime bij Different Nederland als docent en medewerker publiciteit. U kunt hem uitnodigen voor een spreekbeurt over homoseksualiteit. Different biedt ook hulpverlening aan mensen die worstelen met hun seksuele identiteit. Bent u geïnteresseerd in de voorlichting en/of hulpverlening van Different, schroom dan niet om contact op te nemen:

Different,

Goudsbloemstraat 38

1015 JR Amsterdam.

Telefoon: 020 6256797. Fax: 020 6221386.

Email: info@different.nl

En toch !!

door Johan Berkhof

**Weet, de Ene, Hij is God, Hij heeft ons gemaakt,
en niet wij onszelf, zijn gemeente, de kudde die hij weidt.
Ps. 100 : 3**

**Toch zal ik juichen om de Ene,
jubelen om de God die mij bevrijdt! Hab. 3 : 18**

Spreek het uit, zeg het tegen jezelf, bemoedig elkaar met deze boodschap: „ Ik, jij, wij zijn geen toevallig product van een oerknal die ooit zou hebben plaats gevonden, geen ongelukje vanwege een slechte kwaliteit rubber of een vergeten anticonceptie pil”. Wij hebben onszelf niet gemaakt. Hij, de Schepper, heeft ons gemaakt en het is zijn verlangen, dat wij bestaan. Hij maakte ons naar zijn beeld, als man en vrouw en zo mogen wij leven voor zijn aangezicht. Hij zorgt voor ons en waakt over ons leven!

Ook toen we Hem de rug toekeerden, bleef Hij ons trouw, gaf zijn leven voor ons over in de dood aan het kruis, overwon de dood en gaf ons, opnieuw, leven tot in eeuwigheid!

En toch..... Er zijn tijden in het leven, in elk geval bij mij, dat je denkt: is Hij er wel? Ik ervaar daar niets meer van, heb ik me vroeger soms ingebeeld dat Hij tot mij sprak, dat Hij mij leidde door zijn woord of door andere mensen? Ik ervoer zijn nabijheid en liefde en nu is alles weg. zijn woord lijkt een gesloten boek en als ik bid is de hemel van koper!

En toch.....In herinnering brengen wil ik mij al de keren dat Hij tot mij sprak door zijn woord, dat Hij gebeden verhoorde, mij op belangrijke momenten de juiste weg wees.

Optellen wil ik de keren dat ik de moed had om iemand aan te spreken omdat dat op mijn hart lag en dat ook klopte. Noemen wil ik al de keren dat Hij zomaar voorzag in financiële nood. Vertellen wil ik van

En toch.....Ook nu dat alles voorbij lijkt te zijn, er leegte is, vruchteloosheid heerst, mag, moet en wil ik blijven geloven en zeggen: „ En toch.....zal ik juichen in de Ene, jubelen in de God van mijn heil!!

want: DE ENE, DE HEER, IS MIJN VERMOGEN!!!!

GODS OOG IS OP JOUW

Dat is het enige in je leven
wat gelukkig maakt
Het is bepalend
en blijvend
Je weet
dat Hij je oneindig lief heeft.

Waag het
je geheel in de armoede
van je leven
te laten vallen
en je zult ervaren
dat op de bodem van jouw
leegte
geloof ontstaat
Het-je-laten-vallen
lijkt weliswaar op een
verdrinken
maar het is een verdrinken
in de genade
en een gered-worden

*Hanna Hümmel
Uit : Toen het morgen was*

Ontmoetingsdag Onze Weg 2006

Informatie vind je in de brief, die met dit nummer van *BinnensteBuiten* wordt meegezonden. Ook in Van de redactie wordt aandacht gegeven aan het thema van de ontmoetingsdag.

Opgave per telefoon bij Arnold van Weelde, tel. 0348-423315 (na 19.30 uur). Per e-mail bij info@onzeweg.nl o.v.v. Ontmoetingsdag 11 november 2006 en het aantal personen.